

Brigantine, brigantine...

Bragagiu

Rupe-n două brigantina
Timpul pojghița ce-și prinse
De-a îmbrățișa Lumina
Cu-avântările aprinse.

Și pe colți de val se-naltă,
Și prin cântec de sirene
Înspre viață lăsând ceață
Forfotiri cotidiene.

Părăsind tihna ce zace
Baltă-n lăsături de humă
Ea aleargă după pace
Parcă ea n-a fost în urmă.

Trecând zbuciume în spume,
Noaptea grea și îndelungă,
Iar se duce de la lume
Ca în lume să ajungă.

„Pentru ce s-alergi buiacă
Când rotund este pământul
Numai vremea ca să-ți treacă,
Singură să-ți știi doar cântul?

Apele sunt toate ape,
Cerul cer e pestotlocul
Că-i departe, că-i aproape
Irosești degeaba focul...”

„De ești pus la legătură
Ce mai poate să te mire
Numai cerul tău din gură
Vrea o nouă ghiftuire.

Noaptea când de zori e ruptă
Alte-s boabele de rouă,
Apa - da, dar altă luptă,
Zarea - da, dar zare nouă.

Dorul trece peste margini,
Peste zări visele cată,
Înălțate-s trei catarge

Ca trei rugăciuni deodată.

Velele cu vânt sunt pline
Și avântu-i libertate
De-asta zboară brigantine
Chiar de nu-s înaripate!”
Victor Bragagiu